

CHYTROST NEJSOU ČÁRY

K JEDNOMU SEDLÁKU PŘIŠEL KMOTR JEHO.

„Vítám tě, kmotře,“ řekl sedlák a potřepal kmotrovi rukou, „tyť jsi u nás již nebyl nepamětnou dobu, čímpak tě uctíme? Selko! zadus chutě tři holoubata, a než je upečeš, přines chléb, med a něco k zapití.“

Tak poroučel sedlák a selka se otočila na patě a běžela ven, by zadusila holoubata. Ještě je ale neměla oškubané, musel sedlák, protože byl rychtářem, k nějakému řízení a kmotr zůstal sám.

„Nestýskejte si, kmotře,“ omlouvala se selka, „já budu s pečením hned hotova a sedlák se snad také co nevidět vrátí. Chcete-li, vejděte zatím do sadu, máme zralé hrušky, budou-li vám po chuti.“

„Jen si jděte po své práci; podívám se tedy trochu do sadu,“ řekl kmotr a šel tam. Selka si s prací pospíšila, a než by si pomyslíl, byly holoubata na pekáči, a za chvíli to vonělo po celém statku. Selku ta vůně tak rozmlsala, že když skoro již dopečené holoubátka obracela, nemohla se zdržet a jedno křídélko uloupla.

„Beztoho bude jedno holoubě pro mne; ať je tedy sním dříve nebo později, vše jedno.“ Tak si myslila selka a po křídélku uloupla nohu a tak dále, až jedno holoubě z pekáče zmizelo.

Ale což to bylo, jedno holoubátko, toť jen tak pro laskominy, pro pochoutku!

„A což,“ rozjímala dále, „kdybych i to druhé snědla, vždyť by mne sedlák proto nezabil. Ba právě že nezabil; ano, naopak, kdyby věděl, že mám na ně takovou chuť, sám by mi je dal. A tudy je to jedno, dá-li mi je, anebo si je vezmu sama.“ A mezi tím rozjímáním snědla pomalu i druhé holoubátko. „A co s tím třetím?“ pravila sama

k sobě a s chutí se na třetí podívala. „Jedno nepostavím před kmotra, bylo by to pro hanbu, raději nic, ano raději nic. A nevidáno, vždyť to není žádná vzácnost, má-li kmotr to holoubě nebo nemá.“

Po těch slovích mlsná selka holoubě na vidličku nápíchlá, a než by pět Zdrávasů odříkal, ve zdraví je požila.

Nyní, když svou chťič uspokojila, dělal jí prázdný pekáč přece vrtochy, i přemýšlela, jak se asi z toho vyveče. Ale ještě nebyla usjednocena, jakou výmluvu si vezme, když pacholek do kuchyně vešel a selce oznamoval, že se sedlák vrací. Strčila honem pekáč do trouby, vyběhla na dvůr a již měla plán hotový. Jedním skokem byla v zahradě a jakoby v největším strachu křičela na kmotra: „Milý kmotře, pro všeckny světice vás prosím, utecte, můj muž se vrátil domů a je zlostí celý bez sebe; hledá tam nůž a křičí, že vám musí obě uši uříznout.“

„Mně?“ divil se kmotr. „Snad se, kmotřičko, mejlíte? Já jsem mu ani slovem neublížil, proč by mně uši chtěl uřezat?“

„To já nevím, co se mu stalo, ale prosím vás, jen utecte, já bych měla z toho smrt, kdyby se vám u nás něco stalo. A sedlák v zlosti není svůj, zabít a nezabít je mu jedno.“

Kmotr tedy na takové přátelské domlouvání dlouho se nerozmejšlel, přeskočil plot a polní stezkou šel k domovu.

Selka, sotva vyšla ze sadu, potká sedláka.

„Nu kde je kmotr? Zavolej ho a dej nám jíst, snad jsou už holoubata upečena?“ ptal se sedlák selky.

„Ba, ptej se na toho šibala, celá se zlostí třesu. Před chvilkou přijde mi pacholek povídat, že se hned vrátíš, já skočím chutě do sklepa pro ubrousek do truhly, zatím šelma kmotr všecky tři holoubata z pekáče ukradl a s nimi pryč. Já něco takového zahlídla, když se po sadu kmitl, ale kdož by ho dohonil!“

„I toť bych jaktěživ do kmotra neřekl!“ divil se sedlák.

„Ale počkej ty nezdvořáku, ty zloději, přijď mi ještě jednou. Já se již na ty holoubata těšil, byly žluté jak mandle. – Ne, darovat mu je přece nemohu – kousek mi musí dát, aspoň kousek.“

A sedlák natáhl nohy, přeskákal dvůr i sad a uháněl za kmotrem, neustále křiče: „Jen kousek chci, ty šibale, jen kousek!“

Ale kmotr, když viděl sedláka za sebou běžet, chytl si uši a metal, co nohy stačily, takže ho sedlák nemohl dohonit a chuť na holoubátka na podruhé odložit musel. Mlsná selka se ale oběma kmotrům v duchu vysmála.